

Χριστουγεννιάτικη αγρυπνία στα Καρούλια του Αγίου Όρους

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η παρακάτω διήγηση του Αρχιμανδρίτη Χερουβείμ Καράμπελα είναι δημοσιευμένη στο βιβλίο του -ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ, ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ -Έκδοση Ι.Μ. Παρακλήτου 1991.

Μεταξύ των άλλων, ο Γέροντάς μας είχε και μία ευλογημένη συνήθεια. Κατά διαστήματα, έστελνε μία μικρή παρηγοριά στους ερημίτες... Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που κοινοβίασα στην καλύβη μας, όταν μία μέρα -προπαραμονή Χριστουγέννων- όπως θυμάμαι- με κάλεσε ο Γέροντας για ν'αναθέσει και σε μένα την ευλογημένη αυτή διακονία. Ασφαλώς με την απόφασή του αυτή, απέβλεπε και στην πνευματική μου, όπως πάντα ωφέλεια...

Έβαλα μετάνοια στον Γέροντα φορτώθηκα τον ντορβά μου, πήρα το ραβδί και ξεκίνησα για τα Καρούλια... Πέρασα από πολλούς ασκητές, την ζωή των οποίων χαρακτήριζε η συνέπεια. Ήσαν πραγματικοί μοναχοί, πραγματικοί ασκητές. Μεταξύ αυτών ο γέρων Νείλος, ηλικιωμένος Ρώσος ησυχαστής, που δεν γνώριζε καθόλου ελληνικά και ο επίσης ρώσος ιερομόναχος Παρθένιος...

...Το πρόγραμμά μου άλλαξε, όταν ο πνευματικός μου επέμενε να παραμείνω στην αγρυπνία των Χριστουγέννων και στην πανήγυρη της καλύβης τους, αφού το παρεκκλήσιό τους ήταν αφιερωμένο στην Γέννηση του Χριστού. Ο Γέροντάς μου άλλωστε είχε δώσει ευλογία για κάτι τέτοιο.

Την άλλη μέρα, μαζί με τον υποτακτικό του πνευματικού μου, π. Συμεών, κάναμε μια σχετική καθαριότητα της καλύβης, με αφορμή την πανήγυρη. Αργά το απόγευμα άρχισαν να έρχονται οι γύρω ασκητές, για να γιορτάσουμε όλοι μαζί τα Χριστούγεννα.

Καθισμένος σ' ένα μικρό εξώστη, έβλεπα τους ερημίτες, που κατέβαιναν από τα βράχια, άλλοι από τις κρεμαστές σκάλες και άλλοι από τις αλυσίδες, ο ένας πίσω από τον άλλον' αξέχαστο θέαμα! Νέοι, μεσήλικες, γεροντάκια, αποτελούσαν μια χρυσή, ζωντανή αλυσίδα πανηγυριστών' με τους παλιούς, λερωμένους ντορβάδες στην πλάτη, με ζωστικά και ράσα χιλιομπαλωμένα. Το πρόσωπό τους είχε μια σεμνή, σοβαρή έκφραση. Χαιρετούσαν ένας-ένας με βαθειά υπόκλιση κι έπαιρναν την θέση τους στο μικρό παρεκκλήσιο της Γεννήσεως του Κυρίου.

«Αυτοί οι άνθρωποι, ο εκλεκτός του Κυρίου λαός, τα αγαπημένα παιδιά του Θεού, είναι εκείνοι που θα λάβουν μέρος στην αποψινή αγρυπνία», μονολογούσα.

Σήμανε μια μικρή καμπάνα και άρχισε η αγρυπνία. Το κρύο ήταν τσουχτερό. Όλοι ήσαν σφιχτά τυλιγμένοι στα πτωχικά τους ράσα. Το κουκούλιο δεν κάλυπτε απλώς το κεφάλι, αλλά το είχαν κατεβασμένο, όσο γινόταν πιο χαμηλά. Μερικοί, όπως ο γέρων Βαρθολομαίος και ο πνευματικός μου, ήξεραν καλά μουσικά. Ένας από τους νεότερους ανέλαβε διαβαστής. Δυο-τρία καντηλάκια κι ένας πτωχός πολυέλεος με αγνό κεριά φώτιζαν γλυκά το σκοτάδι. Όλα απλά, απέριττα, ασκητικά.

Ένοιωθα τον εαυτό μου ξένο και αταίριαστο σ' εκείνο το πεντακάθαρο περιβάλλον. Εγώ ήμουν άνθρωπος με πολλές αδυναμίες και αμαρτίες, τις οποίες προ καιρού είχα αποθέσει στα πόδια του πνευματικού μου, κατά την πρώτη μου εξομολόγηση. Δεν ήμουν όμως ένας ξένος αδιάφορος για ό,τι συνέβαινε γύρω μου.

Διψούσα να μάθω περισσότερα πράγματα για τους ασκητές: πώς αγρυπνούν, πώς προσεύχονται, πώς κοινωνούν.

Το άγιο βήμα του μικρού ναού ήταν σφηνωμένο μέσα στον βράχο. Ο κυρίως ναός εξείχε από την κοιλότητα του βράχου κι έφτανε μέχρι το άκρο μιας πεζούλας, από την οποία έβλεπες, κατακόρυφα σχεδόν, την θάλασσα. Καθώς η αγρυπνία προχωρούσε, το κρύο γινόταν ολοένα και πιο αισθητό. Ο άνεμος σφύριζε, τα κύματα βογγούσαν κτυπώντας αλύπητα τα βράχια. Η θάλασσα έμοιαζε μ' ένα αεικίνητο, αδάμαστο θηρίο....

Η ακόλουθη σκηνή θα μείνει ανεξίτηλη στην μνήμη μου : Ένας λευκογένης ασκητής, πολύ ηλικιωμένος, δεν φορούσε παπούτσια. Κρύωνε υπερβολικά και είχε τυλίξει τα πόδια του με τσουβάλια. Κάποια στιγμή πλησίασε στην υποτυπώδη θερμάστρα, που υπήρχε εκεί, και προσπαθούσε να θερμάνει τα κοκκαλιασμένα πόδια του. Μένοντας όμως εκεί για αρκετή ώρα, απορροφημένος στην προσευχή, χωρίς να το αντιληφθεί, τα τσουβάλια πύρωσαν, άρπαξαν φωτιά και άρχισαν να καίγονται! Οι νεότεροι τρέξαμε αμέσως και σβήσαμε την φωτιά. Ευτυχώς τα πόδια του γέροντα δεν έπαθαν εγκαύματα.

Εκτός από εμάς που τρέξαμε αμέσως, για να τον βοηθήσουμε, οι άλλοι πατέρες δεν έκαναν καμία κίνηση. Ίσως και να μην αντιλήφθηκαν καν το γεγονός. Αφοσιωμένοι στην λατρεία του Θεού, συνέχιζαν την αγρυπνία με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος και με το κομποσχοίνι στο χέρι, που δούλευε ακούραστα.....

Τελείωσε ο όρθρος και άρχισε η θεία Λειτουργία. Η ώρα πλησίαζε. Ο Κύριος εγγύς. Πολλά μάτια τα έβλεπα να Τον υποδέχονται με δακρύρροη κατάνυξη. Μερικοί ήταν σκυμμένοι τόσο βαθιά, ώστε δεν έβλεπες το πρόσωπό τους.

– «Πρόσχωμεν! Τα άγια τοις αγίοις», ακούστηκε σε λίγο η φωνή του λειτουργού.

Από την ώρα εκείνη οι πατέρες, ένας-ένας, κατά σειρά αρχαιότητας, άρχισαν να

βάζουν την καθιερωμένη μετάνοια της συγγνώμης προς τον Θεό και προς τους παρόντες αδελφούς. Στο «Μετά φόβου» πλησίασαν, ο ένας πίσω από τον άλλον, για να λάβουν τον ουράνιο Μαργαρίτη.

Ευχαρίστησα ολόθερμα τον Κύριο για την πολύτιμη αυτή ευκαιρία, να δω και να απολαύσω πώς κοινωνούν οι ασκητές. Ήταν ένα θέαμα μοναδικό. Τέλος προσήλθα κι εγώ σαν «δούλος» κι όχι σαν «υιός» όπως οι πατέρες.

Η ουράνια εκείνη μυσταγωγία σε λίγο είχε τελειώσει. Κατόπιν προσφέρθηκε και καφές. Ενώ διακονούσα στο κέρασμα, πρόσεχα και θαύμαζα τους ασκητές, με την διάθεση του αρχαρίου. Θαύμαζα την τάξη που είχαν οι κινήσεις τους, τις συζητήσεις, γενικά την συμπεριφορά τους. Πράγματι, σκεφτόμουν, η έρημος δεν δημιουργεί μόνο αγίους, αλλά και σταθερά πειθαρχημένους και ολοκληρωμένους ανθρώπους.

Ακολούθησε η τράπεζα. Λίγο ρύζι, και βακαλάος, που είχε στείλει η συνοδεία μας, ήταν το πανηγυρικό χριστουγεννιάτικο φαγητό. Οι ασκητές έτρωγαν σιωπηλοί και άκουγαν την ανάγνωση.

Ο νους τους ήταν δοσμένος στον λόγο του Θεού και την προσευχή, όχι στο φαγητό. Κανείς δεν σήκωνε το κεφάλι να κοιτάξει δεξιά ή αριστερά. Καθένας που τελείωνε, περίμενε υπομονετικά με το βλέμμα στραμμένο στο στήθος. Ποιος ξέρει πόσο καιρό είχαν να γευτούν βακαλάο!

Μετά την τράπεζα, η ευλογημένη εκείνη ομήγυρη διαλύθηκε. Δεν αξιώθηκα να παρευρεθώ και άλλη φορά σε παρόμοια ασκητική πανηγυρική σύναξη. Η ευκαιρία αυτή όμως έγινε αφορμή, να επισκέπτομαι πιο τακτικά τα Καρούλια. Αργότερα μάλιστα έμεινα εκεί για ένα εξάμηνο. Ήταν μια περίοδος πνευματικού αναβαπτισμού. Αληθινό θείο δώρο!

Πηγές: fdathanasiou.wordpress.com - agioritikesmimes.blogspot.gr - hellas-orthodoxy.blogspot.gr